

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII
(Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)

SF. IER. GRIGORIE TAUMATURGUL,
EPISCOPUL NEOCEZAREEI,
ȘI GHENADIE, PARTRIARHUL
CONSTANTINOPOLULUI;
SF. CUV. LAZĂR ZUGRAVUL

Una din învățăturile
Sfintei Scripturi care arată
la câtă orbire și nebulie
ajunge omul care are
inima sa lipită de avuții
este și pilda Evangheliei
citită astăzi, care începe
cu aceste cuvinte:
„Unui om bogat i-a rodit
din belșug țarina”
(Luca 12, 16).

**BOGĂȚIA DE AR CURGE,
NU VĂ LIPIȚI INIMA DE EA**

Dar pentru care pricină a rânduit Dumnezeu să rodească țarina acestui om bogat? El, ca un Preabun, a binevoit ca și țarina acestui bogat să rodească cu îmbelșugare, ca văzând mulțimea roadelor sale să-și aducă aminte de cei săraci și necăjiți și de bunăvoia sa să împartă milă la cei ce nu au, ca să câștige și el milă de la Dumnezeu în ziua cea mare și înfricoșată a Judecății celei de apoi.

Dar bogatul, în loc de milostenie cugeta în sine, zicând: „Ce voi face că nu am unde aduna roadele mele?” Iată în ce grijă aruncă averea pe omul rob de ea. Și îndată a hotărât: „Aceasta voi face: voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo toate roadele mele” (Luca 12, 18).

Bogatul, după ce a cugetat în inima sa să-și mărească hambarele, a zis: „Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pe mulți ani. Odihnește-te, mănâncă, bea și te veselește.”

Dumnezeu i-a zis: „Nebunule, în această noapte sufletul tău vor să-l ceară de la tine. Dar cele ce ai adunat, ale cui vor fi?” Iată ce spune Dumnezeu bogatului nemilostiv, că: „În această noapte sufletul tău îl vor cere de la tine”. În care noapte? În aceea în care în mintea și inima omului lacom și nesățios după averi nu era nici o lumină a harului lui Dumnezeu, ci un mare întuneric al păcatelor lui.

Să știm și aceasta că nu toată bogăția este spre osândă. Că cel ce adună cu dreptate bani și averi, dar nu-și lipește inima de nimic, ci, dimpotrivă, ajută pe cei săraci și face multe milostenii, unul ca acela se mântuiește mai ușor decât cel sărac care cârtește și se lipește cu mintea și inima de puținele sale agoniseli. Aceasta ne-o dovedesc numeroase exemple de bogați evlavioși, dregători de țări și chiar sfinți care aveau avuții, precum dreptul Iov, dar fiind foarte credincioși și milostivi, pe mulți săraci îi scăpau de la moarte,

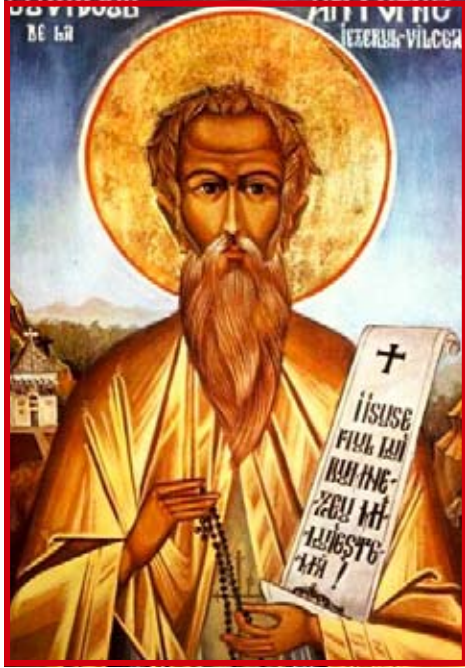
zideau biserici și mănăstiri, case de oaspeți, spitale. Astfel, pentru milostenia și iubirea lor de Dumnezeu și de oameni, se mântuiau înaintea multora. Deci nu averea pierde sufletul omului, că toate sunt create bune de Dumnezeu, ci întrebuintarea ei rea și robirea inimii și a minții noastre de cele materiale și de plăceri.

Din puținul cât îl avem să folosim cea mai mare parte pentru întreținerea familiei, a copiilor, a vieții pământești. O altă mică parte să dăm pe la bisericile care se repară și se înnoiesc, căci miluim casa Domnului în care se face zilnic Sfânta Liturghie și ne ajută la mântuire. A treia parte, fie și cât de puțin, să o dăm la săraci, la cei bolnavi și pentru pomenirea morților, că pe ei nu are cine să-i mai ajute, și vom avea mare plată. Aveți grijă să nu cheltuiți banii din puțină avere pe haine scumpe, pe lux, pe mâncăruri alese, pe distracții rele și beții, că prin aceasta ne adunăm osândă sigură. ✕

Arhim. Cleopa Ilie

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE, PUSTNICUL DE LA IEZERUL-VÂLCEA

Cuviosul Antonie de la Iezerul-Vâlcea a trăit după pilda sihaștrilor de demult și ne-a lăsat, prin pilda vieții sale, un adevărat model de trăire creștină în lume și cale spre desăvârșire în viața monahală.

împletește rugăciunea cu munca grea a pământului.

După 25 de ani de aspră viață monahală în sihăstrie, Dumnezeu îi descoperă cu patruzeci de zile înainte timpul trecerii sale la cele veșnice. Sf. Antonie și-a chemat ucenicul, pe ieromonahul Nicolae, și l-a înștiințat tainic despre apropiata sa plecare, povățuindu-l să-l îngroape în gropnița pe care singur și-o săpase în piatră. Și pentru că episcopul și egumenul schitului voiau să-l îngroape în mănăstire, Sf. Antonie a lăsat ca testament să-i rămână trupul în peșteră: „De nu mă veți îngropa aici, nici voi nu veți mai putea ședea aici”. De acum sfântul mai mânca doar o dată pe săptămână câte puțină pâine uscată, iar de la rugăciune și slujbe era nelipsit.

Prin puterea lui Dumnezeu care îl întărea, a trăit ultimele zile doar puțin slăbind cu trupul, iar apoi, îmbolnăvind-se, s-a culcat pe o rogojină, adormind somnul cel de veci. A trecut dincolo într-o zi de luni, la al nouălea ceas, după ce a lăsat ucenicului său ultimele cuvinte de învățătură pentru

mântuirea sufletului. Era a 23-a zi a lunii noiembrie din anul 1720.

În anul 1850, Sf. Calinic de la Cernica, episcop la Râmnicu Vâlcea, a vrut să-i descopere sfintele moaște și să le aducă jos la mănăstire. A făcut o priveghere de toată noaptea și când a urcat la peșteră s-a pornit o furtună puternică, semn că sfântul nu dorea să fie dezgropat. Cunosând sfântul ierarh că este semn dumnezeiesc, nu a mai încercat a dezgropa sfintele moaște.

După 100 de ani, în anul 1950, sora Dumitra, care tot venea să aprindă candela și care se ruga acolo în peșteră, la mormânt, a săpat și a găsit cărămida pe care scria numele sfântului și osemintele sfântului pe care le-a dus jos, la mănăstire și le-a așezat într-o raclă în sfântul altar.

Cuv. Antonie de la Iezer a fost canonizat în anul 1992, cu zi de cinstire 23 noiembrie. Astăzi mulțime de credincioși se roagă la moaștele sale ce se află în paraclisul de la Măn. Iezer sau urcă la peșteră, unde în liniștea codrului se bucură de întâlnirea tainică cu cel care, urmând Mântuitorului, s-a făcut viu în veci. ✕

Sfântul Cuvios Grigorie Decapolitul

Cum reiese din Pomelnicul găsit de strănepotul său, Sf. Antonie s-a născut în anul 1628 în Ianina din ținutul Pindului, azi pe teritoriul Greciei, într-o familie de negustori aromâni binecredincioși, părinții săi numindu-se Iane și Stana. A venit la vârsta de 20 de ani în Oltenia, stabilindu-se în orașul Râmnicu Vâlcea, îndeletnicindu-se cu comerțul. Tânărul Antonie s-a căsătorit cu Despina și a avut cel puțin un fiu, cu numele de Mihail.

La vârsta de 64 de ani intră în mănăstirea Sărăcinești și se călugărește. Reface chiliile și biserica de la Sărăcinești, numărându-se printre ctitorii mănăstirii. După trei ani cere voie episcopului Ilarion să plece la muntele Athos. Episcopul nu-i îngăduie să plece și-i spune că loc prielnic rugăciunii va găsi și la Schitul Iezer. Cuv. Antonie se retrage acolo, refăcând biserica veche și o parte din chiliile care se găsesc și acum.

Într-o noapte, Sfântul a avut un vis în care i se spunea că trebuie să meargă mai sus și să-și construiască o chilie, în care să se retragă. Găsește o stâncă în care se pregătește să-și sape o peșteră. Înștiințându-l pentru aceasta pe episcop, a luat binecuvântare și timp de trei ani, singur, cu dalta și ciocanul, a săpat în stâncă un paraclis, chiliia și mai apoi mormântul la intrarea în peșteră, fără a avea alt sprijin decât numai pe Dumnezeu.

Aici începe Sf. Antonie să ducă nevoițe mai presus de fire, căci, la vârsta bătrâneților aflându-se, se încinge cu brâu de fier, mănâncă numai la al nouălea ceas „pâine tocmită cu măsură”, iar pe pat nu doarme culcat, ci numai se reazemă. Și

însoare, dar el pleacă la mănăstirea, chiar unde era egumen Sf. Simeon Mărturisitorul, unchiul său după mamă, care i-a fost vrednic părinte duhovnicesc. A viețuit aici 14 ani, apoi a început a umbla prin lume pentru a-i îndemna pe oameni să mărturisească în apărarea sfintelor icoane.

Călătoria aceasta a Sf. Grigorie a fost lungă și plină de nevoițe, însă el s-a arătat mare făcător de minuni. A trecut și prin Efes, Corint, Roma; în Siracusa Siciliei, la Biserica Sf. Mina din Tesalonic este hirotonit preot.

Mergând către Bizanț, ajunge la muntele Olimp. Îmbolnăvind-se și simțind că i s-a apropiat sfârșitul, pleacă la Constantinopol, se întâlnește cu unchiul său Simeon, închis în temniță, apoi se mută în pace la cereștile locașuri (†842). Trupul Sf. Grigorie nu a putrezit, ci s-a dovedit purtător de mari daruri.

În anul 1497, banul Barbu Craiovescu rezidește Măn. Bistrița (Vâlcea) și aduce aici, cu cheltuială, moaștele Sf. Grigorie Decapolitul, până azi ele fiind făcătoare de minuni, mai ales pentru bolile trupesti și sufletești. ✕

Prăznuit pe 20 noiembrie, s-a născut și a crescut în sud-estul Asiei Mici, în Irinopole, una din cele 10 cetăți din Decapole, din părinți dreptcredincioși, Serghie și Maria, pe vremea luptărilor împotriva sfintelor icoane, sub domnia lui Leon Armeanul (813-820).

Învățând de mic carte, Grigorie citea pe la biserici din Sfintele Scripturi. La vârsta tinereții, părinții săi doreau să îl

VINO, ÎMPLINIREA PROROCIEI MELE; VINO, SĂVÂRȘIREA FĂGĂDUINTELOR DOMNULUI

Biserica Ortodoxă prăznuiește
în data de 21 noiembrie
Intrarea în biserică (templu)
a Maicii Domnului,
o sărbătoare ce ne amintește,
pe de o parte, de primirea Fecioarei Maria
de către arhiereul Zaharia
în Templul din Ierusalim
și intrarea ei în Sfânta Sfintelor
la vârsta de trei ani,
iar pe de altă parte, de pregătirea
Fecioarei Maria timp de 12 ani în acest
edificiu emblematic al iudeilor (Templul),
a cărui reconstrucție a fost inițiată
în anul 20 î.Hr. de către
Irod cel Mare sau Idumeul (37-4 î.Hr.).

Acest praznic este de fapt o pregătire a noastră în timpul Postului Crăciunului pentru marea sărbătoare a Nașterii Domnului Iisus Hristos. Sfânta Tradiție ne încredințează că Dreptii Părinți Ioachim și Ana, potrivit făgăduinței făcute de ei mai înainte de nașterea Fecioarei Maria, își aduc prunca la Templul din Ierusalim pe când aceasta avea numai trei ani.

„Erau acolo - scrie Sfântul Ieronim - cincisprezece trepte la intrarea în Templul din Ierusalim, după numărul celor cincisprezece psalmi ai treptelor, și la fiecare din acele trepte se cânta un psalm de către preoți și leviți care intrau la slujbă. Deci, dreptii părinți au pus pe prunca cea fără prihană pe treapta cea dintâi, iar ea îndată, singură, a alergat pe trepte, foarte degrabă, neajutând-o nimeni, nici sprijinind-o. Și alergând la treapta cea de sus, a stat acolo, întărind-o pe dânsa puterea lui Dumnezeu, cea negrăită... Atunci se mirau toți când au văzut pe acea pruncă de 3 ani suindu-se singură, în fugă, pe acele trepte, ca și cum ar fi fost desăvârșită cu vârsta. Mai vătos, Zaharia se mira de aceasta și, ca un proroc, din descoperirea lui Dumnezeu, înțelegea mai înainte cele ce aveau să fie”.

La templu, Maria a fost încredințată arhiereului Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, care, inspirat fiind de Dumnezeu, a realizat că are de-a face cu o persoană binecuvântată, cu o misiune sfântă de îndeplinit. Iar Zaharia, la îndemnul Duhului Sfânt, a dus-o pe Fecioara Maria nu doar în Sfânta, locul de slujire al preoților, ci în locul cel mai sfânt al Templului din Ierusalim, și anume în Sfânta Sfintelor, acolo unde intra numai arhiereul o dată pe an pentru tămâiere și

pentru aducerea jertfei. Ținând deci prunca de mână, zice Sfântul Gherman, „cu bucurie a dus-o Zaharia întru cele sfinte, zicând către dânsa unele ca acestea: Vino, împlinirea prorociei mele; vino, săvârșirea făgăduințelor Domnului. Iar prunca, săltând și bucurându-se foarte, mergea în casa Domnului. Căci cu darul lui Dumnezeu era desăvârșită, ca aceea ce era aleasă de Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii”.

Intrarea Fecioarei Maria în Sfânta Sfintelor a fost posibilă și pentru că în acea încăpere sfântă a templului nu se mai afla Chivotul Legii sau al Legământului. Acest Chivot al Legământului, care se găsea în Sfânta Sfintelor a Templului lui Solomon, a dispărut odată cu distrugerea edificiului, în anul 586 î.Hr. De asemenea, mai târziu, în Templul lui Zorobabel, Sfânta Sfintelor era un loc bine delimitat de încăperea numită Sfânta, dar era un loc gol, fapt ce l-a uimit pe Pompei, care, în urma cuceririi Ierusalimului în anul 63 î.Hr., a dorit să vadă el însuși tainele locului sfânt al evreilor. În Templul lui Irod Idumeul, în Sfânta Sfintelor se afla doar o piatră mare pe care arhiereul așeza cădelnița cu tămâia în Ziua Ispășirii.

De aceea, prin intrarea Fecioarei Maria în Sfânta Sfintelor, ea va deveni Chivotul însuflețit cel nou, după cum se arată în Axionul praznicului Intrării în biserică a Maicii Domnului: „Îngerii văzând intrarea celei preacurate s-au mirat, cum Fecioara a intrat în Sfânta Sfintelor. Ca de un Chivot însuflețit al lui Dumnezeu nicicum să nu se atingă mâna necredincioșilor, iară buzele credincioșilor fără tăcere glasul îngerului cântând, cu bucurie să strige: Născătoare

de Dumnezeu, bucură-te, cea plină de dar, Domnul este cu tine”.

Maica Dumnezeului nostru a stat la templu 12 ani, adică până la vârsta de 15 ani. În lucrarea „Antichități iudaice”, Iosif Flaviu arată că pe lângă Templul din Ierusalim mai existau unele clădiri cu trei caturi în care se aflau locuințe pentru personalul slujitor al templului și tot aici se mai aflau locuințe separate pentru vădule consacrate serviciului religios, precum și pentru fecioarele închinat edificiului. Așadar, Fecioara Maria a copilărit, a viețuit și a lucrat în mijlocul acestor persoane consacrate templului, fiind vegheată și îndrumată de preoții și de vădulele de acolo, rugându-se neîncetat, citind Sfintele Scripturi și lucrând cu mâinile sale în timpul liber.

Sinaxarul sărbătorii menționează faptul că, în perioada cât a stat la templu, Fecioara Maria a fost hrănită în chip minunat cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Împlinind vârsta de 15 ani, conform legii iudaice, fecioarele consacrate puteau părăsi templul pentru a merge în sânul familiilor lor spre a se căsători. Maica Domnului, făcând cunoscut arhiereilor și preoților faptul că părinții ei, Ioachim și Ana, au afierosit-o Domnului, ea însăși făgăduind Domnului că va trăi toată viața în sfântă și curată feciorie, a fost logodită cu ruda sa, Dreptul Iosif, care avea atunci mai mult de 80 de ani, „ca acela să-i fie păzitor și martor al fecioriei ei și ca să slujească, atât la nașterea ei cea mai presus de fire (n.r. - Nașterea Domnului), cât și la fuga ei în Egipt și la întoarcerea cea de acolo în pământul lui Israel”. *(Sinaxarul sărbătorii)* ❀

SFÂNTUL IACOV TSALIKIS **DE LA MĂNĂSTIREA CUVIOSULUI DAVID DIN EVIA**

Cuviosul Iacov Tsalikis (5 noiembrie 1920 - 21 noiembrie 1991) a fost stareț al Mănăstirii Cuv. David (sec. XVI) din insula Evia. Cuviosul Porfirie Kavsokalivitul (†1991) îl caracterizează ca fiind „unul din cei mai mari sfinți ai secolului nostru”, iar Cuviosul Paisie Aghioritul spune despre el că a avut „harismele Sf. Ier. Nectarie de Eghina”. Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice, în data de 27 noiembrie 2017, l-a așezat pe Avva Iacov Tsalikis în rândul sfinților, cu zi de prăznuire 22 noiembrie.

Cuviosul Iacov s-a născut pe 5 noiembrie 1920, în satul Libisi din Asia Mică. Părinții săi, Stavros și Teodora, fiind creștini evlavioși, l-au educat pe calea lui Dumnezeu. În anul 1922 s-a făcut schimbul de populație dintre Grecia și Turcia, iar familia și rudele sale, fiind nevoite să plece în Grecia, au fost transferate în satul Farakla din Evia, unde părintele a viețuit până la intrarea sa în monahism. Părintele a arătat încă din fragedă pruncie înclinație către cele sfinte, dorea să imite ceea ce făceau preoții la sfintele slujbe, îngrijea bisericuțele din împrejurimi și se ruga fierbinte sfinților.

Cunoscuții săi, văzând modul său de viață, îi spuneau „călugărul”. Darul vindecărilor l-a dobândit încă de mic. La 9 ani micul Iacov a devenit treptat scăparea locuitorilor simpli și săraci – mai mult a refugiaților, cărora le citea rugăciuni și exorcisme. Așadar, au început să-l cheme ori de câte ori se întâmpla ceva rău.

Între anii 1947-1949 și-a satisfăcut stagiul militar. Întors acasă, a preluat responsabilitățile familiale, deoarece părinții săi se mutaseră deja la Domnul. În anul 1951, după ce și-a căsătorit sora, a intrat în mănăstirea Cuviosului David din Evia, unde Sfântul însuși l-a întâmpinat. Mănăstirea se afla într-o stare deplorabilă și număra doar trei viețuitori. Aceștia și locuitorii din zonă au făcut tot ce le stătea în putință pentru a-l alunga, chiar l-au amenințat cu moartea, însă fără succes. Părintele Iacov era hotărât să rămână în mănăstire, indiferent ce i se va întâmpla, fiind încredințat în pronia divină.

În anul 1952, în luna noiembrie, a fost tuns în monahism, iar în luna următoare a fost hirotonit ieromonah. Postul aspru, multa muncă, slujba îndelungată și privegherea de fiecare zi l-au adus într-o stare de mare slăbiciune trupească, însă nu dorea să-și micșoreze nevoia sub nicio formă. Pe deasupra mai veneau și demonii care-l băteau cumplit, provocându-i și aceștia grele suferințe trupești.

După anul 1970, sporirea duhovnicească a părintelui era direct proporțională cu suferințele sale. Simțea dureri nesfârșite, însă emanația duhovnicească era

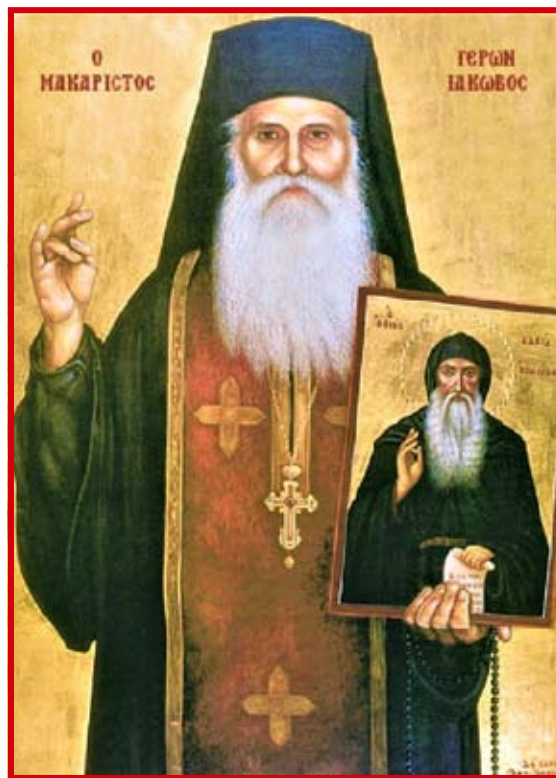
inepuizabilă. Devenise un înger în trup iar pe chipul său strălucea neconținut nespusa bucurie a învierii. El însuși spunea: „inima mea este o grădină a raiului”.

În anul 1975 a devenit egumen. Tot în acel an Mântuitorul nostru l-a învrednicit a vedea și a se atinge de Sângele cel Preasfânt al Său, la Sfânta Proskomidie. Pentru chipul îmbunătățit al vieții sale, veneau la stareț oameni din toată Evia și din Atena pentru a-l vedea, a-l asculta, și a se mărturisi, cu toate că părintele Iacov era un om foarte simplu. Absolvise numai ciclul primar.

Cu trecerea anilor, puterile sale fizice se diminuau din ce în ce mai mult, încât după anul 1987 putea să moară în orice moment. Suferea de multiple boli de inimă, tromboze și altele, dar marea sa iubire față de oameni nu-l lăsa să se gândească deloc la problemele sale personale, ci spovedea și povățuia neîncetat. În ultimul an al vieții sale, trupul său devenise o ruină, era numai piele și os. Numai fața lui a rămas curată, luminată, dând impresia că este imaterială. Bătrânul duhovnic răspândea în jurul său o pace dumnezeiască.

În data de 21 noiembrie 1991, de ziua prăznirii intrării Maicii Domnului în Biserică, după ce a spovedit un fiu duhovnicesc, părintele Iacov s-a mutat la locașurile cele cerești.

Pe 5 august 2021, când incendii puternice au afectat Grecia, Măn. Cuv. David din Evia a fost înconjurată de flăcări mari, de 30-40 metri înălțime. Mănăstirea a fost evacuată, dar trei călugări au mai rămas să se roage. La un

moment dat, ca la un semn, focul s-a stins, chiar la câțiva metri de mănăstire! Cu siguranță Sf. Cuv. David și Iacov nu au lăsat mănăstirea lor să piară în foc. Două zile mai târziu, o altă minune: preotul de la biserica Sf. Ioan Rusul din Prokopi, unde sunt adăpostite sfintele sale moaște, a organizat o procesiune cu icoana sfântului, icoana Sf. Împărați Constantin și Elena, alături de alte sfinte moaște, la care au participat mulți locuitori, rugându-l pe Sf. Ioan să-i izbăvească de foc, deși întregul sat avea ordin de evacuare. Procesiunea a durat aproape o oră și s-a încheiat în jurul orei 22.00. La ora 3 dimineața, poliția a revenit din nou pe insulă, rugându-i pe locuitorii din Prokopi să părăsească locuințele pentru că nu se putea opri focul. După o oră, s-a întâmplat minunea: de nicăieri a apărut un nor alb precum zăpada, luminat de jur-împrejur de stele, aducând cu el o ploaie torențială, salvând din calea flăcărilor pe locuitorii din Prokopi, gospodăriile lor și biserica și moaștele Sf. Ioan Rusul! ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 NOIEMBRIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17.11.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 20.11.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu; Vecernie Mare cu Litie
Joi 21.11.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Intrarea în biserică a Maicii Domnului - Utrenia, Sf. Liturghie
Vineri 22.11.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 23.11.	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 24.11.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sf. Liturghie